

[Udenrigsministeren.]

gaver, der ikke har noget forum for deres løsning i øjeblikket.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup spurgte, om man ikke i OECDs handelskomité kan tage problemer vedrørende de seks og de syv og den meget omtalte broslagning mellem de seks og de syv op til behandling. Det kan man. Man kan såvel behandle det generelt, som man kan behandle enkelte problemer, hvor diskriminationen mellem de to markedsorganisationer skaber særlige problemer for en enkelt varegruppe eller et enkelt land. Men det er naturligvis ikke sådan, at for fremtiden vil OECD være det eneste sted, hvor problemer, der vedrører de seks og de syv, kan behandles. Det vil fortsat kunne ske ved forhandlinger direkte mellem de to markedsgrupper.

Jeg er helt enig i de bemærkninger, som jeg tror næsten alle de ærede ordførere har gjort, om det beklagelige i, at OEECs beføjelser, især på det handelspolitiske område, ikke direkte og i samme faste form er blevet videreført i den nye organisation. Det er beklageligt, især for de mindre medlemslande og især for sådanne mindre lande, der er stærkt afhængige af deres udenrigshandel; for dem ville det have været ønskeligt, om OEECs beføjelser direkte havde kunnet føres videre. Det var ikke muligt. Især kunne de to nordamerikanske stater ikke godtage en sådan videreførelse, idet såvel USAs som Canadas regering måtte forudse, at deres parlamentariske forsamlinger ikke ville godkende så forpligtende et skridt. I stedet har man søgt at gøre handelskomiteen og handelskomiteens kompetence så stærk, som det under disse forudsætninger var muligt, og både den amerikanske og den canadiske regering har givet stærkt udtryk for deres samarbejdsvilje, også på det handelspolitiske område; her har man altså også fundet den konfrontationsprocedure — jeg er ked af at måtte bruge et så OEEC-teknisk udtryk, men jeg tror, de ærede medlemmer ved, hvad jeg sigter til — som forhåbentlig kan give dette samarbejde, også på det handelspolitiske område, effektivitet og indhold.

Jeg kan godt forstå, at man i dele af dansk offentlighed og i dele af pressen har været inde på den tanke, om det ikke

havde været bedre at fortsætte med OEEC med de stærkere beføjelser, med det snævrere samarbejde, i stedet for at gå ind i denne større, men, som det synes, noget løsere organisation.

Jeg tror, det var det ærede medlem hr. Jørgen Jensen, der antydede noget i retning af, at et sådant valg ikke har foreligget. Vi har ikke haft valget imellem at fortsætte i OEEC eller danne OECD. Vi måtte se i øjnene, at havde vi ikke været i stand til at danne denne 20 landes organisation, var OEEC ikke blevet ved med at fungere af den grund. Måske havde OEEC levet videre på papiret, ikke engang det er sikkert; men det tidligere handlekraftige europæiske samarbejdsorgan OEEC var under alle omstændigheder sygnet hen. Derfor måtte vi i den situation, hvori vi befandt os, betragte dannelsen af OECD som den bedst mulige løsning.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel kan have ret i, at det havde været ønskeligt, om man i selve konventionen havde haft mere faste bestemmelser om, at ministrene skal mødes i OECDs råd en eller to gange om året eller måske endog hyppigere. Jeg vil dog føje til, at det er vel tvivlsomt, hvor meget man opnår ved sådanne bestemmelser. Hvis ministrene mødes uden at have vilje eller evne til at træffe vidtrækkende samarbejdsbeslutninger, opnår man vel ikke så forfærdelig meget ved det. Vi har særlig fra Europarådet nogle erfaringer i denne henseende. Jeg har selv haft den ære at være formand for Europarådets ministerkomité. Jeg var vel ikke den eneste minister, der var til stede under komiteens møder, men hvis der var en eller to ministre foruden mig, så var det det hele. Resten var stedfortrædere. Jeg siger ikke dette som noget argument mod det ærede medlem hr. Per Federspiels tanke; jeg ville også ønske en lidt større fasthed på dette område.

Jeg tror, det er rigtigt, at det — som det er blevet sagt fra så mange sider i dag — er viljen til samarbejde, der skal give indhold til den ramme, som konventionen er. Konventionen giver jo kun rammen om beføjelserne, om kompetencen, angiver formålet med organisationens arbejde og visse procedureregler, fastlægger organisationens form, men hvad der skal komme ud af det i prak-